

KONKURS NA OPRACOWANIE KONCEPCJI URBANISTYCZNO ARCHITEKTONICZNEJ
PRZEBUDOWY KŁADKI DLA PIESZYCH NAD KANAŁEM w GIŻYCKU.

organizator konkursu

Gmina Miejska Giżycko

Lipiec 2015 r.

Wyobraź sobie.

Popołudniowy spacer z przyjaciółmi. Właśnie skończyliście obiad w jednej z nadbrzeżnych knajpek. Jest ciepło, późne popołudnie. Idziesz deptakiem wzdłuż kanału Łuczańskiego. Na plecach czujesz delikatny powiew wiatru z nad Niegocina. Z lewej dochodzą Cię odgłosy ptactwa gromadzącego się na kalenicy dachu hotelu St. Bruno. Zastanawiasz się czy historia czająca się w murach zamku wraca do gości hotelowych. Mijas most obrotowy. Otwarty. Przy brzegu na tarasie widokowym zgromadziła się grupka turystów z niecierpliwością czekających na zamknięcie. Woda w kanale delikatnie przelewa się przez batonową nieckę. W przeciwnym kierunku przepływa rząd jachtów. Żeglarze wesoło podśpiewują. Przechodzisz wzdłuż szpaleru gęstych drzew, pamiętających czasy pruskie. Ciekawsko spoglądasz w lewo na grupki wędkarzy i dzieci karmiące kaczki, na pomostach tuż przy brzegu kanału. Czujesz, że patrzysz na otaczającą Cię przestrzeń coraz bardziej z góry. Nawierzchnia delikatnie unosi się. Po dwóch stronach deptaka pojawia się przezierna konstrukcja, przywodząca na myśl tradycyjne domy mazurskie. Przypominasz sobie, że ktoś kiedyś zwrócił Twoją uwagę na mur pruski i jego istotę w Mazurskim krajobrazie. Most, który zostawiłeś za sobą zamknięto. Ściemnia się. Wzdłuż traktu, którym się przemieszczasz zapala się delikatna smuga światła. Dostrzegasz przezierną tafłę szkła, za stalową konstrukcją. Nie zwrócisz na nią wcześniej uwagi. Twój wzrok przykuwały niewielkie pawilony, gwarne i rozświetlone. Nagle wszystko znajduje się pod Tobą. Stajesz na kładce łączącej dwa brzegi kanału, podziwiając z góry łodzie znowu czekające na otwarcie mostu. Twoi przyjaciele poganiają Cię. TY jednak chciałbyś zapamiętać jak najwięcej z tego widoku. Poczekajcie jeszcze chwilę! Spoglądasz znowu w dół, w kierunku nowych zabudowań na miejscu dawnego hotelu uzdrowskiego. Dyskretne oranżerie pomiędzy starym drzewostanem przyciągają, chociaż na chwilę. Twoim przyjaciele już tam są. Tak szybko?! Biegiesz za nimi, na drugą stronę kanału. Mijas młodą parę z wózkiem, idącą napawać się widokiem, który już zostawiłeś za sobą.

PRZESTRZEŃ DLA SPÓJNA, PRZESTRZEŃ PRZYJAZNA.

Koncepcja przebudowy kładki pieszej w Giżycku powstała w wyniku obserwacji potrzeb i wymagań użytkowników przestrzeni publicznych, nas samych, naszych rodzin i przyjaciół. Założenie, które ukształtowaliśmy, jest przede wszystkim determinowane podstawowymi kryteriami dostępności oraz łatwości użytkowania.

Naturalną potrzebą ludzką jest przebywanie w otoczeniu nie inwazyjnym, dającym poczucie bezpieczeństwa. Także w przestrzeni ciekawej i nieoczywistej. Obiekty przestrzeni publicznej stawiają przed nami wysokie wymagania dostosowania do potrzeb każdego z użytkowników. Ten „każdy” użytkownik stojąc naprzeciw ciągu schodów lub małej zamkniętej widy, chociaż przez chwilę zastanowi czy nie ma łatwiejszego i bardziej przyjaznego sposobu na pokonanie danej trasy.

Poniższa koncepcja prezentuje sposób na stworzenie przyjaznego i łatwego w użytkowaniu fragmentu przestrzeni publicznej miasta Giżycko. Biorąc pod uwagę wiele czynników charakteryzujących dane miejsce tj. atrakcyjność krajobrazowa, powiązania historyczne, połączenia komunikacyjne, postanowiliśmy wykreować miejsce DLA LUDZI oraz „POD” LUDZI, przy użyciu łatwych w odbiorze form i rozwiązań.

Podstawą założenia jest przeprowadzenie użytkownika przez dane miejsce w sposób naturalny i jednocześnie atrakcyjny. Z tego powodu wykluczaliśmy w swoim projekcie jakiegokolwiek „przeszkody przestrzeni publicznej” typu windy, schody). Stworzyliśmy ciągi komunikacyjne wynikające z wzajemnej relacji, subtelnie przenikające się.

Podstawa kładki została ukształtowana wzdłuż istniejących ciągów komunikacyjnych przy kanale Łuczzańskim. Odnogi kładki stanowią naturalną kontynuację traktu spacerowego. Wejścia na kładkę zlokalizowane zostały bezpośrednio na trasie deptaka. Same wejścia stanowią lekko podnoszące się pochylnie o niewielkim procencie nachylenia. Dzięki takiemu rozwiązaniu jesteśmy w stanie „wciągnąć” użytkownika w ten obiekt. Pokonując trasę spacerową dopiero po pewnym czasie orientuje się, że wchodzi coraz wyżej.

Dwa brzegi kanału połączone zostały w spójny sposób. Użytkownik po stopniowym wejściu na pochylnie, znajduje się na poziomie przejścia nad kanałem. Jest to miejsce, które zostało wyróżnione poszerzonym traktem, dając możliwość zatrzymania się i podziwiania krajobrazu.

Cały obiekt zaplanowany został tak, aby mógł być wykorzystywany przez każdego użytkownika. Dzięki zastosowanej formie wyżyliśmy się wszelkich przeszkód architektonicznych. Zarówno osoby starsze jak i niepełnosprawne nie spotykają się z żadnymi utrudnieniami w poruszaniu się po obiekcie.

KONTEKST, RELACJA PRZESTRZENNA.

Zagospodarowywana przestrzeń stanowi bardzo ważny historycznie fragment miasta Giżycka. Jest również jednym z najatrakcyjniejszych turystycznie punktów w mieście. Taka lokalizacja wymagała od nas dużego szacunku do zastanej tkanki miejskiej.

W prezentowanej koncepcji sama kładka jak i pozostałe obiekty mają za zadanie stanowić spójne uzupełnienie danej przestrzeni także pod względem estetycznym. Zagospodarowanie oraz formy, które zaproponowaliśmy są nie inwazyjnym uzupełnieniem tego fragmentu tkanki miejskiej. Jednak nie pozostają obojętne, uzupełniają braki i dodają atrakcyjności przestrzeni.

Zastosowane materiały oraz rozwiązania stanowią kontynuację zwięzłej idei „współtowarzyszenia” otoczeniu. Forma samej kładki jest powiązaniem współczesnych rozwiązań i materiałów z dowołaniem do tradycji budownictwa mazurskiego. W pobliżu obiektu znajdziemy wiele budynków historycznych, stąd nie bez znaczenia pozostaje współgranie form nowoczesnych i tradycyjnych.

Zabiegi formalne dające nam poczucie współgrania nowego ze starym polegają m.in. na rozwiązaniu detalu barierki wzdłuż kładki – współczesnej wersji muru pruskiego, zastosowaniu materiałów lekkich – szkło przeźierne oraz form prostych wynikających z naturalnych układów komunikacyjnych- kładka, przedłużenie istniejącego traktu pieszego. Powyższe aspekty sprawiają, że obiekty od razu po powstaniu przynależą ściśle do przestrzeni, nie wydają się obce.

Istotą powiązania samej kładki z otoczeniem jest propozycja zagospodarowania przestrzeni sąsiadującej. Koncepcja, którą prezentujemy zakłada ożywienie przestrzeni aktualnie stanowiącej atrakcyjny jednak „martwy” fragment.

Przede wszystkim w części terenu wzdłuż prawego brzegu kanału proponujemy wprowadzenie lub raczej kontynuowanie zabudowań o funkcji gastronomicznej. Niewielkie, jednokondygnacyjne obiekty ustawione równoległe do brzegu kanału, gdzie każdy ma możliwość zagospodarowania terenu na tzw. ogródek letni. Rozczłonkowana forma obiektów daje wiele możliwości aranżacyjnych oraz nie przytłacza.

Również nadzwyczaj atrakcyjnie prezentuje się lewy brzeg kanału Łuczańskiego. Przestrzeń pełna zieleni oraz otwarcie widokowe jest miejscem, które powinno skupiać obiekty o wysokiej jakości architektonicznej. Stąd nasza propozycja zlokalizowania w tym obszarze obiektu o charakterze hotelowym. Analogicznie do kontynuacji funkcji terenu wzdłuż prawego brzegu, wzdłuż lewego brzegu kanału obok istniejącego hotelu St Bruno lokalizujemy również hotel.

Mając na uwadze specyfikę miejsca oraz jego powiązania historyczne proponujemy utworzenie obiektów subtelnie uzupełniających przestrzeń. Formy otwarte – współgrające z przestrzenią,

pozwalające użytkownikom na wnikanie w teren. Łączenie systemu oranżerii oraz obiektów kubaturowych o maksymalnie 2- 3 kondygnacjach, ściśle odwołanie do zabudowań uzdrowiskowych znajdujących się tam pierwotnie.

JEDZIESZ, IDZIESZ, PŁYNIESZ.

Na danym terenie mamy do czynienia z wyjątkową i mocno zróżnicowaną grupą użytkowników. Dlatego kolejnym ważnym aspektem naszej propozycji projektowej stało się wykonanie przestrzeni atrakcyjnej dla każdego z osobna oraz dającej im możliwość bez konfliktowego użytkowania.

System komunikacji oraz podziału poszczególnych stref został zorganizowany tak, aby każdy użytkownik czuł się swobodnie i po prostu dobrze w danej przestrzeni. Dominującą grupą są piesi, którzy skierowani zostali przede wszystkim na poruszanie się deptakiem oraz jego kontynuacją – kładką. Wzdłuż lewego i prawego brzegu zorganizowaliśmy również oddzielone ciągi ścieżek rowerowych, przebiegających w sposób bez kolizyjny z traktem pieszym. Planowane ścieżki łączą się z istniejącą infrastrukturą rowerową, ale także zakładają realizację dalszym planów miejskich – zapewnienia możliwości przejścia/ przejechania wzdłuż całego kanału.

Niepominiętą, ponieważ stanowiącą również o atrakcyjności miejsca jest grupa użytkowników wszelkiego rodzaju łodzi. Pragniemy zapewnić odpowiednie warunki również dla tej części osób. Rozwiązaniem pozwalającym na uatrakcyjnienie przepłynięcia przez kanał jest zastosowanie odpowiednich form i materiałów widocznych głównie dla użytkowników łodzi czy od dołu. Wzdłuż „spodu” kładki zastosowaliśmy panele z blachy polerowanej dającej interesujące odbicia, ale również poczucie lekkości kładki.